

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 277/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mišúrom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/152/2017 zo 17. júla 2019 a proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Sžk/5/2020 zo 16. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami správnych súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť oba napadnuté rozsudky, vec vrátiť Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ v marci 2015 podal žiadosť o zmenu doby trvania reklamnej stavby (dočasne povolenej do 1. mája 2015), a to do 31. decembra 2017. Mesto Nitra ako stavebný úrad potom, ako podľa § 61 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) upustil od ústneho pojednávania a miestneho zisťovania, rozhodnutím z 12. mája 2017 žiadosť zamietlo. Odvolanie sťažovateľa Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „žalovaný“), rozhodnutím z 21. augusta 2017 zamietol a prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil.

Správne orgány zistili, že predmetná reklamná stavba sa nachádza vo vzdialenosti menšej ako 100 m od osi vozovky príslušného jazdného pásu cesty I. triedy, teda v ochrannom pásme pred dopravnou značkou označujúcou začiatok obce. To zakazuje § 10 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení účinnom od 2. januára 2015 (ďalej len „cestný zákon“), podľa ktorého mimo sídelného útvaru obce ohraničeného dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce je v území 100 metrov od osi vozovky príslušného jazdného pásu diaľnice a cesty, okrem odpočívadiel, zakázané umiestňovať reklamné stavby. Správne orgány vychádzali okrem iného aj z nesúhlasného stanoviska Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií z 15. februára 2016, opierajúceho sa zas o nesúhlasné stanovisko Krajského dopravného inšpektorátu KR PZ v Nitre z 9. februára 2016 s povolením výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme predmetnej cesty, a to z hľadiska bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Stavebný úrad tak nemal inú možnosť, ako žiadosť sťažovateľa zamietnuť na podklade § 62 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne.

3. Sťažovateľ podal proti druhostupňovému administratívne rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu. Namietal, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že predmetné reklamné stavby sa nachádzajú mimo sídelného útvaru obce. Úvahy žalovaného považoval za nepreskúmateľné, lebo vychádzajú pravdepodobne len zo stanoviska dotknutého orgánu, keď žalovaný ani stavebný úrad nijako nevydelili územie sídelného útvaru obce, ktoré by bolo odlišné od intravilánu obce. Parcela, na ktorej je sporná reklamná stavba umiestnená, sa podľa listu vlastníctva nachádza v intraviláne (zastavanom území) obce. Dôvodil tiež, že žiaden právny predpis nestanovuje, ako a kadiaľ majú viesť hranice sídelného útvaru obce (okrem bodov, ktorými majú prechádzať), preto je potrebné pracovať s pojmom zastavané územie obce. K záväzným stanoviskám dotknutých orgánov sťažovateľ namietal, že ich možno požadovať (a z nich vychádzať), len ak je skutkový stav veci spoľahlivo zistený, k čomu v jeho veci nedošlo.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 11S/152/2017 zo 17. júla 2019 správnu žalobu sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že situovanie reklamnej stavby, a tým aj splnenie podmienok vymedzených v § 10 ods. 4 cestného zákona, vyplývalo z listín predložených samotným sťažovateľom k jeho žiadosti z marca 2015, najmä z fotodokumentácie stavby preukazujúcej, že reklamná stavba je umiestnená v tesnej blízkosti cesty, pričom z vyobrazenia na fotodokumentácii je zrejmé, že ide o cestu I/51 (I/64) smer do Nitry pred tabuľou označujúcou začiatok obce. Táto skutková okolnosť pritom sťažovateľovi bola známa zo skorších negatívnych stanovísk dotknutých orgánov (jún a október 2015, február 2016) k jeho žiadostiam o povolenie výnimiek zo zákazu činnosti v ochrannom cestnom pásme týkajúcej sa práve spornej reklamnej stavby. Sťažovateľ počas správneho konania na prvom stupni podklady na rozhodnutie nenamietal. Krajský súd charakterizoval legálny pojem „sídelný útvar obce“ ako územie obce ohraničené dopravnou značkou označujúcou začiatok a koniec obce. V danom prípade sa reklamná stavba nachádza vo vzdialenosti do 100 m od osi vozovky príslušného jazdného pásu cesty I/51 (I/64), teda v tesnej blízkosti cesty v nie zanedbateľnej vzdialenosti pred dopravnou značkou označujúcou začiatok obce. Krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že správne orgány vyvodili existenciu

príčiny z následku (teda skutočnosť o umiestnení reklamnej stavby mimo sídelného útvaru obce vyvodil zo stanoviska príslušného orgánu), ale konštatoval, že k takémuto záveru správne orgány dospeli, majúcnosť o mieste situovania stavby, keď vychádzali z definície sídelného útvaru obce zavedeného do nášho právneho poriadku cestným zákonom.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej akcentoval povinnosť správnych orgánov spoľahlivo zistiť skutkový stav veci podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku. V prvostupňovom správnom konaní bol pasívny, lebo predpokladal, že stavebný úrad bude vychádzať z ním predložených podkladov. Kritizoval, že počas správneho konania nebol ustálený obsah pojmu „sídelný útvar obce“ vo vzťahu k spornej reklamnej stavbe. V jeho veci tak chýba základná skutková okolnosť, ktorá by umožňovala aplikáciu § 10 ods. 4 cestného zákona.

6. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“) rozsudkom napadnutým ústavnou sťažnosťou kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Vysvetlil teleologické pozadie novely cestného zákona, ktorá pravidlo obmedzujúce umiestnenie reklamných stavieb pri diaľniciach a cestách zaviedla. Ponúkol alternatívne prístupy k chápaniu pojmu „sídelný útvar obce“, ktorý možno vysvetliť buď ako „uzavreté územie (plocha) ležiace medzi spojnicami jeho vrcholov, pričom vrcholmi tohto útvaru by boli body, v ktorých sú na jednotlivých pozemných komunikáciách umiestnené dopravné značky začiatok a koniec obce. Pritom z každého vrcholu by museli viesť práve (a len dve spojnice)“, alebo ako územie vymedzené s ohľadom na pozemnú komunikáciu, pričom 100 metrový pás zákazu by sa končil čiarou kolmou na os vozovky príľahlého jazdného pruhu a zároveň prechádzajúcou bodom, v ktorom je umiestnená značka začiatok alebo koniec obce. Vo vzťahu k prejednávanej veci sa nadväzne kasačný súd stotožnil so záverom krajského súdu, podľa ktorého z administratívneho spisu vyplýva umiestnenie predmetných reklamných zariadení, ktoré sa nachádzajú jednak blízko cesty, jednak dostatočne ďaleko od dopravnej značky, ktorá označuje začiatok obce. Podľa kasačného súdu sťažovateľ neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by čo len nasvedčovali tomu, že sporné zariadenia neležia mimo sídelného útvaru obce.

7. Umiestnenie reklamnej stavby podľa kasačného súdu naznačovalo vplyv na verejný záujem chránený predpismi o pozemných komunikáciách, preto bol stavebný úrad povinný vychádzať zo záväzného stanoviska dotknutého orgánu.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti rozsiahlo venuje legálnej kategórii „sídelný útvar obce“. Alternatívnymi úvahami o jej obsahu vytvoril kasačný súd koncept neudržateľný vo vzťahu k základnej námietke sťažovateľa počas celého správneho súdneho konania týkajúcej sa nerešpektovania § 3 ods. 5 Správneho poriadku. Konštrukciou posudzovania len vzdialenosti od osi vozovky/príľahlého jazdného pásu stotožnil kasačný súd cestné ochranné pásmo s obsahom pojmu „mimo sídelného útvaru obce“. Takýto prístup však nedáva z hľadiska prejavu vôle zákonodarcu zmysel, pretože konštrukcia kasačného súdu v takom prípade vedie k záveru o neprípustnosti umiestnenia reklamnej stavby bez stanoviska dotknutého orgánu len v páse najviac vo vzdialenosti stanovenej všeobecne záväzným predpisom od osi príľahlého jazdného pásu, resp. vozovky za dopravnou značkou koniec a začiatok obce a nebolo by potrebné používať pojem

mimo sídelného útvaru obce. Inými slovami, poloha mimo sídelného útvaru obce je mimo sídelného útvaru obce preto, lebo je mimo sídelného útvaru obce, teda vo všeobecne záväzným predpisom stanovenej vzdialenosti. Takáto úvaha vynecháva jeden znak z definície podmienok vzniku cestného ochranného pásma, resp. ho stotožňuje s ďalším definičným znakom, a ignoruje požiadavku na vznik dotknutého verejného záujmu len mimo sídelného útvaru obce a neprípustne zjednodušuje doslovné znenie normy obsiahnutej v § 10 ods. 4 a § 11 ods. 1 cestného zákona. *Ad absurdum* a *a contrario* by v takom prípade sídelný útvar obce predstavoval aj súhrn neohraničeného územia za stanovenou vzdialenosťou od osi príľahlého pásu, resp. príslušnej vzdialenosti od osi vozovky a za značkou koniec a začiatok obce. Pojem sídelný útvar obce by sa tak stal nenaplniteľným z dôvodu jeho neurčitosti. Zároveň, pokiaľ je neurčitým pojem sídelný útvar obce, nemôže byť určitým ani pendant tohto pojmu, ktorý predstavuje územie mimo sídelného útvaru obce. Logika založená na binárnej pravdivostnej hodnote v takom prípade neplatí a, naopak, z úvahy kasačného súdu vyplýva buď existencia aj ďalšieho územia, ktoré zákon nepozná a nezmesť sa do binárnej logiky sídelný útvar/nie sídelný útvar obce, alebo obsolétosť pojmu sídelný útvar obce.

9. Ak kasačný súd, stotožňujúc sa s krajským súdom, bez ďalšieho konštatuje, že z administratívneho spisu vyplýva umiestnenie predmetných reklamných zariadení, ktoré sa nachádzajú jednak blízko cesty, jednak dostatočne ďaleko od dopravnej značky, ktorá označuje začiatok obce, podľa sťažovateľa sa tým priznáva, že skutkový stav nebol dostatočne zistený na to, aby vôbec bola možná aplikácia § 10 ods. 4 cestného zákona. Toto ustanovenie totiž nepovažuje kritérium (neurčitú a nepreskúmateľnú) blízkosť k ceste samú osebe a dostatočnú vzdialenosť (rovnako neurčitú a nepreskúmateľnú) od dopravnej značky začiatok a koniec obce samú osebe a ani obidve premenné spolu za právne významné kritériá neprípustnosti umiestnenia reklamnej stavby. Ak pri takto vyplývajúcom skutkovom stave z administratívneho spisu pripustili orgány verejnej správy a súdy aplikáciu § 10 ods. 4 cestného zákona, zaťažili svoje rozhodnutie vadami nepreskúmateľnosti, nedostatku dôvodov, nepresvedčivosti a nezrozumiteľnosti.

10. Krajský súd i kasačný súd opomenuli vziať do úvahy, že len vzdialenosť od príľahlého pásu komunikácie nie je významná, pokiaľ ide o miesto, ktoré musí byť súčasne aj v sídelnom útvaru obce, ak toto územie nie je známe a žiadnym spôsobom zisťované či vymedzované.

11. Súdny konajúce v jeho veci podľa sťažovateľa neodpovedali na otázku, prečo, ak zákon požaduje na aplikáciu § 10 ods. 4 cestného zákona splnenie podmienky polohy reklamnej stavby mimo sídelného útvaru obce, nie je potrebné také územie v administratívnom konaní z podkladov v spise vymedziť spôsobom, ktorý nie je v príkrom rozpore so základnými logickými a geometrickými axiómami predpokladajúcimi ohraničenie územia sídelného útvaru obce hranicami, a/alebo prečo nie je vôbec potrebné ho poznať.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

12. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv

a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07).

13. Správny súdny poriadok vychádza z jednoinštančného súdneho prieskumu správnych rozhodnutí a postupov. Proti rozhodnutiam krajských súdov o všeobecnej správnej žalobe už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane judikoval, že kasačná sťažnosť (hoci smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (III. ÚS 33/2018, IV. ÚS 267/2018). V posudzovanej veci kasačný súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol meritórne tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

14. Sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti napadnutému rozsudku krajského súdu opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v konaní o kasačnej sťažnosti kasačný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

IV.2. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

15. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

16. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku kasačného súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012).

17. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti je možné identifikovať dve zásadné námietky. Sťažovateľ kritizuje správne súdy za to, že sa nezaoberali dostatočne legálnou kategóriu „sídelný útvar obce“, resp. územia nespádajúceho do tejto kategórie. Nadväzne sťažovateľ namieta, že v správnom konaní nebolo spoľahlivo skutkovo ustálené umiestnenie reklamnej stavby, čo správne súdy nenapravili.

18. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že účelom správneho súdnictva (rovnako ani ústavného súdnictva) nie je podávať výklad právnych predpisov v abstraktnej rovine a takto dopĺňať právnu úpravu. Hlavným cieľom oboch uvedených súdnych sústav je ochrana verejných subjektívnych práv fyzických osôb a právnických osôb. Iba ak si to plnenie definovaného primárneho cieľa vyžaduje, pristupujú správne súdy alebo aj ústavný súd ku skúmaniu možných výkladov dikcie právnych predpisov. Interpretáciu právnych predpisov je teda od správnych súdov možné očakávať len natoľko, nakoľko si to vyžaduje ochrana verejného subjektívneho práva osoby, ktorá sa na správny súd obrátila.

19. Práve prvá sťažnostná námietka nadobúda v sťažovateľovom argumentačnom spracovaní a v jeho formálnom vyjadrení podobu očakávania všeobecne použiteľného výkladu § 10 ods. 4 cestného zákona. Ústavný súd však upozorňuje, že povinnosťou krajského súdu a následne aj kasačného súdu bolo poskytnúť účinnú ochranu subjektívnemu právu sťažovateľa užívať spornú reklamnú stavbu. Ak oba súdy túto svoju povinnosť dokázali splniť aj bez formulácie univerzálne použiteľného výkladu legálnej kategórie podľa § 10 ods. 4 cestného zákona, potom nebolo nutné, aby sťažovateľom požadovanú interpretáciu podali.

20. Ústavný súd je toho názoru, že skutkové okolnosti popísané v rozhodnutiach krajského súdu i kasačného súdu skutočne nevyžadovali, aby kasačný súd podal definitívny a univerzálne platný výklad obsahovej náplne pojmu „sídelný útvar obce“. Ústavnoprávne otázky potom nevyvoláva skutočnosť, že v bode 37 odôvodnenia svojho rozsudku (pozri bod 6 tohto uznesenia) kasačný súd predniesol dva možné pohľady na interpretáciu predmetnej zákonnej kategórie, no definitívne neuzavrel, ktorá z alternatív je podľa jeho názoru správna. V okolnostiach sťažovateľovej kauzy to ani nutné nebolo, keďže krajský súd i kasačný súd zhodne dospeli k presvedčivému záveru o situovaní spornej reklamnej stavby tak blízko cesty a zároveň dostatočne ďaleko od dopravnej značky označujúcej začiatok obce, že pri uplatnení ktorejkoľvek z oboch alternatív by bolo nevyhnutné dospieť k záveru o splnení podmienok pre uplatnenie zákazu vyplývajúceho z § 10 ods. 4 cestného zákona na sťažovateľom užívané reklamné stavby.

21. K druhej námietke ústavný súd uvádza, že po stránke skutkovej sťažovateľ od správnych súdov vyžadoval dôkladné presadenie povinnosti spoľahlivého zistenia skutkového stavu v správnom konaní. Kritizuje chýbajúcu exaktnosť v ustálení umiestnenia spornej reklamnej stavby. Z odôvodnení oboch napadnutých rozsudkov však podľa názoru ústavného súdu možno vyvodiť, že správne orgány mali skutkový stav veci (umiestnenie reklamnej stavby) objasnený v miere nevyhnutnej na prijatie zákonného rozhodnutia. Krajský súd odkázal na súčasť administratívneho spisu tvorenú stanoviskom Okresného úradu Nitra, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií z 2. júna 2015, ktorým sťažovateľovi oznámil, že zamieta jeho žiadosť vo veci povolenia výnimky zo zákazu činnosti v cestnom ochrannom pásme cesty I/51 k umiestneniu reklamnej stavby nachádzajúcej sa 25 m od osi priľahlej vozovky (bod 3 rozsudku krajského súdu). Kasačný súd zas (bod 39 jeho rozsudku) výstižne upozornil na žiadosť adresovanú v júli

2015 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezídiu Policajného zboru, odboru dopravnej polície, v ktorej sám sťažovateľ potvrdil, že reklamná stavba je vo vzdialenosti 25 m od príľahlej osi vozovky. Okrem toho súčasťou administratívneho spisu bola fotodokumentácia reklamnej stavby.

22. Ak v popísaných okolnostiach boli správne orgány toho názoru, že skutkový stav je dostatočne ustálený, zásada spoľahlivého zistenia skutkového stavu už od nich nevyžadovala vyvíjať ďalšiu dôkaznú iniciatívu. Sťažovateľ sa mýli, ak od uplatnenia predmetnej procesnej zásady vo svojej veci očakával, že správne orgány úplne exaktne zadefinujú polohu reklamnej stavby. Naopak, práve sťažovateľovi nič nebránilo predložiť dôkazy na podporu svojho skutkového presvedčenia o situovaní reklamnej stavby v sídelnom útvare obce. Tak krajský súd, ako aj kasačný súd však v tejto súvislosti zdôraznili sťažovateľovu procesnú pasivitu v správnom konaní. Ich uvedený akcent však nemieril na ospravedlnenie rozhodnutia vyjadrujúceho procesnú kontumáciu dôkazného mlčania sťažovateľa počas správneho konania, ale len na podporu záveru o dostatočnej aplikácii zásady materiálnej pravdy správnymi orgánmi na prejednávanú vec. Sťažovateľovej kritike, podľa ktorej rozhodnutie v jeho veci nebolo možné uložiť na nepresných charakteristikách umiestnenia reklamnej stavby („blízko cesty“, „dostatočne ďaleko od dopravnej značky“), preto ústavný súd nemôže priznať dôvodnosť.

23. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom kasačného súdu, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti rozhodovanie o návrhu sťažovateľa na zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie a na náhradu trov konania stratilo opodstatnenie, preto sa ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu